

הנוסחה לקבלת התורה / מיכל וילמן, מנחת הורים

ריקי ממהרת מאד;

החזרות למסיבת בת המצוה – יחלו עוד מעט

והמורה מאד בקשה, להגיע היום לאחר תפילה

כדי שתספקנה למצות את היום עבור המסיבה הקרבה ובאה.

אמא של ריקי רואה את בתה,

'חוטפת' את המילים, מדלגת פה ושם

ומסיימת ב'זריזות' תפילת שחרית

בקלילות היא נפרדת מהסידור,

"להתראות אמא" – היא נחפזת לצאת.

"נכון", מודה אמא של ריקי, בינה לבין עצמה.

"אני יודעת שהיא עדין קטנה וגם לחוצה

אני רק שואלת את עצמי, מהו הדבר שיתן לה את ה"פוש", שיתן לה את המשיכה

וגם... הייתי כ"כ רוצה לדעת,

מתי זה יקרה?"

שרי מאד אוהבת להתלבש עדכני.

היא לא מחמיצה אף פרט בענין ולעיתים מאד מתקשה לעמוד בכללי הצניעות

הנוהגים בבית.

אמא של שרי משתדלת מאד לא להעיר ולא לעשות ענין, אבל היא בהחלט דואגת.

"אני יודעת שצריך להתפלל ותאמיני לי, שאני לא מפסיקה להתפלל עליה",

משתפת אמא של שרי.

"אבל את יודעת..."

אני רואה היום ברחוב כ"כ הרבה מראות ובנות מרוחקות, וזה יכול להיות ממשפ' הכי טובות...

כתוב... ש'תפילה עושה מחצה', כנראה צריך השתדלות מיוחדת בדור שלנו;

אולי יש לך איזו נוסחת קסם בשבילי? למען שרי?"

היא שואלת בתקווה.

אמא של ריקי, של שרי ואימהות נוספות רבות – מצפות ושואלות:

"היא עוד מעט בת מצוה,

איך לגרום לכך, שהיא תשאף לתורה?"

שהיא תשאף להפנים את ערכי הבית?
שתרצה ותחוש את נועם המצוות?
שלא נאלץ לבקש / להתחנן / או לשכנע...
כיצד נצליח שזה יבוא ממנה?"

אז זהו שכן;
יש נוסחה כזו
נוסחה בת אלפי שנים!
שכנראה נשכחה מעט, או אולי עומעם זוהרה...
הבה ונלמד אותה מנותן התורה בכבודו ובעצמו.

ערב חג מתן תורה
אנו חוזרים +3300 שנים אחורה:
עם שלם עומד ומחריש.
גברים, נשים וטף
מאוחדים בשאיפה אחת.
הבריאה כולה עומדת מלכת;
שקט ודממה
רק קול ד' נשמע.
מאחוריהם – 49 ימים של ספירה;
שנה שלמה של ניסים וישועות;
ועוד שנים רבות של שיעבוד וצרות.
סוף סוף – הם כאן. קרובים כל כך.
הם הגיעו למעמד הכלולות;
לקבלת התורה.
פסגת האושר.
בחרדת קודש.
מנגד,
הקב"ה ממתין לעמו.
2000 שנות תוהו, ציפה על מנת להגיע למעמד הזה;
המעמד, שיכריע את הצדקת קיום העולם.
הוא הוציאם ממצרים), הובילם דרך המדבר
והביאם עד הלום.
למרגלות ההר.
כיצד?

כיצד קורא ד' לבניו חביביו – ליום הנחשק הזה?

מהו מהלך יחסיו עם עמו, עד הגיעם ל"פנים בפנים דיבר... עמכם?"

הנה, מתוארים בתורה הפס' אודות הקשר והיחסים:

"אתם ראיתם את אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים... אלי"

"והייתם לי סגולה מכל העמים..."

"ואתם תיהיו לי ממלכת כהנים"

ועוד קודם, כשמבשר ד' למ"ר, על הגאולה, הוא מכריז:

"ראה ראיתי את עני עמי... כי ידעתי את מכאוביו"

"ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי..."

ובמקום נוסף מבשר:

"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל..."

"ולקזזתי אתכם לי לעם..."

"המוציא אתכם מתוֹזֹת סבלות מצרים"

אכן כך;

הקב"ה – מודיע קבל עם ועדה, את יחסיו לעמו:

הוא מזכיר להם את חיבתו ודאגתו אליהם

כמו את אהבתו ואת הכבוד הרב שרוחש להם!

ובנוסף לכך, ובמיוחד בעת שסבלו:

הוא מדגיש להם את הבנתו, הזדהותו והצער שהוא חש כלפיהם,

עקב הסבל הרב והכאב העצום - בו עמדו.

הקב"ה, מעלה על נס, את הקשר החזק אל עמו, קשר שמלא באהבה, ובחמלה

קשר של נאמנות.

ואך ורק, לאחר שהוא מברר ומוודא את הקשר הזה, טיבו ומהותו

רק אז,

הוא מזמינם לקבלת התורה!

כמה פשוט, כמה נכון –

אי אפשר, לקבל את התורה, בלי רצון, בלי קרבה ובלי אהבה!!!

זו לא הדרך, ואין זה המהלך הנכון - לקבל בלי להתחבר!

קודם כל:

מחברים ומאהיבים

ועל יסוד מוצק זה: בונים מחויבות, וחיבור לערכי אמת!

כיצד הדברים הללו קשורים אלינו?

שאלנו וביקשנו את נוסחת הקסם,

חיפשנו את אותה נוסחה, שתחבר את ילדינו לערכי התורה, לדרך הישר, לערכי הנצח.

מהי הנוסחה הזו?

הנה היא לפניכן;

לפני נתינת חינוך לערכים - יש לבדוק, ולחזק את הקשרים

לוודא את בסיס הקרבה בינינו תמיד;

חובה לבנות אמון אמיתי עם קרבה, עם קשר מלא באהבה, עם נאמנות וקבלה אמיתיים!

קצת תיאורטי מדי?

אדרבה,

הבה נחווה זאת, ע"י דוגמא:

נעצור קמעה, ונחשוב בליבנו:

מיהו האדם בחיינו, שעברו אנו מוכנות לעשות הכל?

או – **האם קיימת כזו דמות בחיים שלנו (בין מהעבר, בין מההווה, בין מהמשפחה או לא),**

שאנו כה רוצים להשביע את רצונה? רק שתבקש!

דמות כזו, שברצוננו להעניק עבודה, ככל שנוכל!

(כדאי לשהות כאן מעט ולהתבונן פנימה בלב)

מצאתן?

נפלא!

כעת, הבה נחשוב – מה היה/ או יש שם בקשר בינינו? מה קיים שם בבסיס היחסים?

ומדוע אנו **מוכנות ומזומנות כל כך** עבורו?

אם נעמיק לחשוב קצת, נגלה:

שיש שם קשר עמוק ושקיבלנו מאותה דמות תרומה מיוחדת;

המון הערכה למי ומה שאנחנו, כמו גם הבנה רבה במיוחד לכאב שלנו בזמנים שונים בחיינו.

ובנוסף לכך,

סיכוי רב, שאותה דמות מקבלת או **קיבלה אותנו כפי שאנחנו**, אהבה אותנו ככה תמיד ובכל מצב!

ולא שפטה אותנו.

קבלה של אהבת אמת.

(אפשר ומומלץ לערוך המחשה זו – באופן אישי ונפרד ולהתבונן על כך).

ומכאן,

נוכל להבין – כיצד הנפש פועלת:

כאשר אנו רוצים עבור ה'מועמדת לקבלת עול מצוות' – קרבה רוחנית, שאיפה לתורה ולערכיה,

כמה חשוב קודם ולפני הכל,

לטפח ולפתח את האהבה, והכבוד לכל מה שהיא – הבת המדוברת:

ולא פחות – להיות איתה כשכואב לה. להבין את המקום הכאוב כשהיא נמצאת בו.

במידה ונזכה להיות עבור הבת שלנו – כזו דמות*, מאירה, מחממת, שלא מזלזלת בכאב (ולו הקטן ביותר), שמעריכה ומכבדת כשנזכה לספק אהבה וקבלה שאינה תלויה בדבר; נמשוך את ילדינו אלינו – בעבותות של אהבה וקשר עז ולחיבור טבעי לערכים שאנו נשענים עליהם.

ועדין, זה לא פשוט, האם אפשר לכבד, או להכיל – גם כאשר ההתנהגות שלילית? לא מכובדת? או כשאינה תואמת גיל? לדוגמא: בתך (אוטוטו בת מצוה), תכננה לצאת עם חברותיה לקניות.. ואת עומדת על כך שהיא חייבת לחזור עד השעה: 21:00. הילדה מתחננת / ממורמרת / מתפרצת / השלימי את החסר... מאחר והיא מעונינת להישאר עם חברותיה עד השעה: 22:00.**

כיצד למרות הכל, למרות המהומה שהיא מקימה...למרות הצער שהיא גורמת לך
כיצד תוכלי גם לכבד? וגם לכאוב את כאבה?

באמת לא קל. אך מומלץ מאד!

א. נסי להזדהות עם הכאב שלה: גם אם הבקשה פסולה בעיניך, זה לא סותר! אפשר להבין נערה צעירה, שרוצה להישאר עם חברותיה / שרוצה להיות חלק מהחברה ולא שונה שרוצה... השלימי גם כאן:)

ב. כבדי את הרצון שלה! כל רצון – הינו צינור למאויי הנשמה – שהיא כולה טוב, טוהר וחלק אלוק ממעל!

אמנם, פעמים התגלותו של הרצון - בסופו של דבר מגיעה באופן מגושם מעט, או חיצוני.

אך ילדתך הינה טובה היא, ובעלת נשמה טהורה – ולכבד את הרצון, זה לכבד את הנשמה שנקראת כבוד!***

כיצד לכבד את רצונה?

קודם כל כבדי אותה בליברך.

למשל: על רצונה לזכות בערך (מהחברה), להרגיש שם טובה / מקובלת וכד' (זו רק דוגמא) וממקום שמכבד באמת, שוחחי איתה, תני לה לחוות את דעתה, לספר את תחושותיה, לבטא את מה שהיא מרגישה, וחושבת (גם אם זה לא כ"כ נוח לך וקצת לפעמים מכאיב), או אז:

גם אם החלטתך נשארת ובעינה עומדת;

הילדה תחוש שהבנת אותה, שכיבדת אותה! ואז הגבול או האיסור שהטלת עליה – לא יהוו מחיצה מרחיקה ביניכן.

דוגמא מוחשית ומהממת - יש לנו מהרב יעקב יוסף הרמן זצ"ל:

כשבתו גדלה, אסר עליה הרב הרמן, ללכת לחוף מעורב. (כן... למען מי שלא מכיר: מדובר על לפני למעלה מ-90 שנים, באמריקה של פעם...)
והאיסור היה קשה ומצער עבורה באופן מיוחד,
מאחר וזו היתה צורת הביילוי היחידה כמעט לאורך כל חודשי חופשת הקיץ.

למרות כל זאת, הרב הרמן - נשאר בזכרון בתו – כדמות עילאית ומושא להערצה ולאחר פטירתו אף כתבה את תולדות וקורות חייו, כולל את הסיפור הזה...

כיצד התייחס האב, לקושי של בתו ולבקשותיה הרבות, להתיר עבורה את האיסור הקשה כ"כ?

אביה – שראה את צערה הרב, ניסה ככל יכולתו לעזור לה הוא הקשיב לה, הוא שוחח איתה, והסביר לה את החשיבות של ענין זה. בנוסף לכך: הוא הגיע עד לראש עיריית ניו יורק (לאחר מאמצים מרובים, בלי להתייאש!), וביקש ממנו, להקצות עבור נערות, חוף ים נפרד. ראש העיר כיבדו, אך השיב לו: שאינו יכול להקצות חוף כזה, מאחר והוא האדם היחיד שביקש זאת עד עתה:

את כל זאת, הוא סיפר לבתו והכי חשוב, עם מה היא יצאה מהסיפור הזה??

היא חשה אהובה היא חשה מוערכת היא חשה שאכפת להוריה ממנה ושהם מכבדים את רצונותיה וצרכיה. ושהיא ורצונותיה – הינם טובים.

ולסיום:

אל דאגה אמא יקרה, ברגע שתחברי את בתך אליך, את יכולה להיות רגועה ומדוע? מאחר ו"ישראל, אורייתא וקודשא בריך הוא – חד הוא" משמע, יש לה את זה! היא בעלת נשמה יהודית מפוארת, צלם אלוקים צריך רק, שהנפש תיהיה במיטבה: מחוברת, אהובה ושייכת. או אז – החלקים המובנים בנפש – חלקי אצילות הנשמה, יעלו לתפארת ויהיו נוכחים.

מאחלת לכולן: שנזכה יחד עם כל בית ישראל, לקבל את התורה – מתוך אהבת ד', מתוך כבוד והערצה לערכי האמת. עם תשוקה של: "לעשות רצונך – ביקשנו"

* גם אם ניהיה עבודה, 70-80% מהזמן דמות מאירה כזו – דיינו

** בדיקת איכות ותקינות הגבול אינו הנושא כרגע

*** כמש"נ: "עורה כבודי"

מיכל וילמן מומחית לילדים רגישים ולמתבגרים צעירים

050-4102924 / michal2lov@gmail.com

[קבל' כאן מתנות והדרכות](#)

[לתוכניות כעת במבצע:](#) "אימהות מחוברת" | "כאן אמא"

[לייעוץ: לחצי כאן](#) | [לליווי: לחצי כאן](#)

[!היהלום שלך אמא: לתוכנית הדגל במבצע השקה ענק](#)

